

MI MLADI BORCI

STANOVSKI TEDNIK ZA SLOVENSKO DIJAŠTVO. — IZHAJA VSAK PETEK. — LETNA NAROČNINA: DIJAŠKA 16 DIN, NEDIJAŠKA 26 DIN, PODPORN VSAJ 30 DIN. — POSAMEZNA ŠTEVILKA 75 PAR — UREDNIŠTVO IN UPRAVA V LJUBLJANI V STRELIŠKI ULICI 12/II. — ČEKOVNI RAČ. ST. 16.078.

LETO I.

LJUBLJANA, PETEK, 30. APRILA 1937.

ŠTEV. 33.

»DOMU IN SVETU«

Španija loči duhove...

Pisali smo že, kako se je komunistom posrečilo s pomočjo tako zvane »propagande čustev« preobrniti mednarodno javno mnenje sebi v prid. Iz tolpe zločincev in izobčencev so komunisti in anarhisti polagoma postali heroji svobode in demokracije, mrznja do belih pa se je kar vidno stopnjevala.

KAJ PREMIŠLJA EDVARD KOČBEK

V zadnji številki Doma in sveta (1937, 1—2) priobčuje profesor Edvard Kočbek članek »Premišljevanje o Španiji«, ki ga radi njegove značilnosti ne moremo prezreti. Jedro članka je:

Španska vojna sploh ni verska vojna, je le boj kapitalizma zoper lačno ljudstvo, boj okrutnega fašizma zoper ljudske množice, ki so žejne pravice in svobode. Izgleda, da je bratomorne vojne kriva duhovščina, zlasti višja. Saj komunistične Španije sploh ni bilo! Komunistem služi španskim fašistom le za pretvezo, da lahko nastopajo zoper delavski razred. Morda se od strani rdečih res gode številna nasilja, toda to so izlivi sovraštva posameznikov, ki jih Ljudska fronta obsoja. V Španiji se sploh vera ne preganja, preganjajo se njeni predstavniki. Ti pa so zelo često preganjani zato, ker niso dovolj duhovniki, ne pa zato, ker so duhovniki. Nikdo jim ne očita, da verujejo v Kristusa, ampak to, da Kristusa ne posnemajo. Obe strani sta krvavi. Če pa je zares potrebno kak tabor posebej šibati, potem je to fašistični tabor, ki se postavlja za branilca krščanstva, pa pri tem nekrščansko postopa...

In tako gre skozi do konca, popolnoma v smislu danega gesla: »Razdelite katoličane v fašiste in antifašiste!«

NA KAKŠNE PRIČE SE ČLANEK OPIRA

Svoje razmišljanje o španski vojni je zgradil Kočbek na izjavah nekaterih španskih »katoli-

čanov«, na pisanju francoske revije »Esprit« ter na nekaj nedokazanih dejstvih in izjavah.

Kdo so ti katoličani, ki jih Kočbek proglašajo za poglavitne predstavnike španskega katolicizma? Oglejmo si jih kar po vrsti!

Ossorio y Gallardo

»Gil Robles ga je javno obtožil, da ni nikdar živel po katoliški veri; dejstvo, ki je v Španiji splošno znano. Naše informacije sicer ne segajo tako daleč. Nedvomno pa je, da že mnogo let ni bil praktičen katoličan.« (Catholic Herald, 29. jan. 1937, cit. po Lettres de Rome, 28. febr. 1937.)

Leocadio Lobo in Galleagos Rocafué

»Je (Leocadio Lobo) v istem položaju kot Gallegos Rocafué. Bil je v Belgiji pod varstvom Ossoria y Gallarda. Radi nasprotovanja škofom je kmalu zapustil Belgijo, našel pa je v Franciji ugodnejša tla, da vrši svoj apostolat za špansko ljudsko fronto.« (Istotam.)

Garcia Gallego

Navaja se kot kanonik enkrat iz Segovije, ali iz Osme. »Njegov škof ga je bil suspendiral, ker je kandidiral pri političnih volitvah brez njegovega dovoljenja.« (Istotam.)

Jose Bergamin in njegova skupina

»To so katoliško liberalni pisatelji brez avtoritete, in gotovo ne pišejo po načelih in v duhu Cerkve. Njih katolicizem je zelo izkvarjen po liberalizmu in zaznamovan kot svojevrsten (sui generis).« (Istotam.)

Jose Semprun, Jose Garnes, Eugenio Imaz

»Catholic Herald« jih stavi v isto vrsto kot Bergamina. (Istotam.)

Ti možje so torej po Kočbeku poglavitni predstavniki španskih katoličanov, na njih izjave si je Kočbek postavil svoje »premišljevanje«.

Malo govoriti in veliko delati, to je znak pravih katoličanov.

(Fénelon.)

Ugotovljamo še:

(Lettres de Rome, 15. marca 1937.)

»Če beremo članke ali odlomke člankov, ki so jih napisali španski »katoličani«, kakršni so Ossorio y Gallardo, Bergamin, Semprun, ali članke duhovnikov, ki niso v skladu s svojimi škofi, kot so Morales, Gallešos ali Lobo,

— če torej te članke beremo po vseh listih Kominterne, začeni od moskovske »Komunistične internacionale« pa tja do komunističnih listov Severne in Južne Amerike in Avstralije, preko tiska »Rdeče pomoči« in mnogoštevilnih »antifašističnih odborov«, kjer imajo komunisti odločilno mesto

— in če istočasno najdemo iste pisatelje in skoraj iste citate v nekaterih katoliških revijah, smemo upravičeno zaključiti, kot smo to že storili:

Način, kako se je svetovno javno mnenje polagoma preobrnilo, je eden najpomembnejših uspehov komunistične organizacije.

To je dejstvo, ki ga ni težko ugotoviti, če razpolagamo z zadostnimi dokumenti.«

*

»Lettres de Rome« obsoja tudi naslednjo trditve: »Zdi se, da je težko dati prednost eni strani pred drugo.« (Istotam.) Kocbek pa ne trdi samo tega. On se povzpne naravnost do trditve, kot je tale: »Če pa je potrebno kak tabor posebej šibati, potem je to fašistični tabor...«

Kaj bo dejal Edvard Kocbek na ta dejstva?

BESEDA O »ESPRITU«

Se besedo o francoski mladinski reviji »Esprit«, odkoder je vzel Kocbek gradivo za svoja razmišljanja, in ki tudi sicer zelo posega s svojim vplivom v »Dom in svet«. Zelo priznana Herderjeva »Katholische Leistung in der Weltliteratur der Gegenwart« že l. 1934. takole označuje ta »Esprit«:

»Simpatije do sovjetov, do komunizma, ki jih goji »Esprit«, in prav tako sorodnost njegovih nazorov z idejami Bartha in mladoprotestantov okrog »Hic et nunc« sta vznemirila Maritain, ki je v začetku obljubil svoje sodelovanje. Spoznal je nevarnosti, ki jih lahko prinese katolicizmu tako nezrelo začeta akcija... Zakaj naj bi se ponovili neuspeli poskusi »Sillona« in »Action française«? (Robert Vallery-Radot, Das katholische Schrifttum Frankreichs, 214.)

In Kocbek trdi, da je José Bergamin nekak španski Maritain! Kdo bi bil potemtakem slovenski Bergamin?

Ni treba poudarjati, da bo taka revija le težko zavzela glede španske vojne drugo stališče, kakor ga ima Edvard Kocbek.

NAŠ ZAKLJUČEK

Tako pisanje odločno odklanjamo! Čudimo se, kako je mogel »Dom in svet« priobčiti ta članek, ko vendar hoče zmeraj veljati za nepristran-

sko, v duhovnost odmaknjeno revijo. Posledica takega pisanja more biti le razdor med katoličani, razbitje katoliških vrst v »fašiste« in »antifašiste«, in so taki članki nezavedno orodje rdeče komunistične propagande.

Gotovo je, da se morejo vršiti nasilja tudi na strani »belih«. Saj je naloga, ki so jo ti vzeli nase, »težka in nevarna«, kot pravi sv. oče.

Toda med obema taboroma v Španiji je bistvena razlika, ki je katoličan ne more prezreti; razlika, ki jo je tudi Pija XI. omenil v nagovoru na španske begunce.

Na eni strani »plamteče sovraštvo in divje preganjanje, namerjeno proti — to nasprotniki sami priznavajo — katoliški Cerkvi in katoliški veri«; na drugi strani pa stoje »tisti, ki so nase vzeli težko in nevarno nalogo, braniti in zopet vzpostaviti pravo in čast božjo ter vere«. Tudi to so besede Pija XI.

*

To je resnica o Španiji.

Slovenski katoliški dijaki popolnoma zaupamo besedam Pija XI. Zato odklanjamo vsako drugače, katoliškemu duhu nasprotno tolmačenje, zlasti če izhaja iz takih virov, kot jih ima Kocbekovo »Premišljevanje«.

PODTALNO DELO KOMINTERNE V JUGOSLAVIJI

Konec

BOSNA

V tej deželi je važnost lesne industrije nagnila komuniste, da so organizirali delavstvo pod svojim vodstvom. Položaj katoliške duhovščine je tu posebno težak. Tudi je dejstvo, da vrši kapital, ki je po večini inozemski, številne zlorabe v svojo korist, delavske plače pa so čisto sramotne. Kar se tiče delavskih stanovanj ter delovnih razmer, je stanje žalostno. Med delavci tvorijo katoličani zelo skromno manjšino, skoraj vsi delavci so mohamedanci ali pravoslavni. Duhovščina ne more pritegniti k skupni akciji nekatoličane, ki so čisto različne narodnosti. In če se duhovnik preveč zavzema za katoličane, se mora kaj kmalu umakniti drugam. Zadnji čas so oblasti podvezle nekaj reform. Komunisti naravno izkoriščajo položaj.

Razen lesne industrije ima Bosna tudi mogočno kovinsko industrijo. A industrializacija dežele, ki je še do nedavna ohranila patriarhalne običaje, ima kot posledico »zne hibe: umazana stanovanja, razdejanje družin, konec verskega življenja, npravno izkvarjenost itd. Kaj čudnega, če je Bosna postala sijajno polje za komunistično propagando!

Pomanjkanje duhovščine položaj še poslabša; tako so mnogi duhovniki izgubili pogum in v nemoči gledajo na prodiranje komunistične povodnji.

VOJVODINA

Tukaj skušajo pristaši nacistov pritegniti mladino nemške narodne manjšine v svoje organizacije. Komunisti pač niso našli boljšega sredstva, da bi čim bolj razdejali versko življenje, kakor da podpihujejo besnost nacistov. Izrabljajo tudi narodne in verske spore ter prepričujejo mladino, da je vera iznajdba duhovnikov, ki se jim hoče oblasti in brezdelnega življenja na račun ljudstva. Posrečilo se jim je, da so vrinili svoje naziranje o človeku in o družbi v mnoge športne organizacije. Zadnji čas se je odkrilo precej »krožkov svobodne ljubezni«. Pristaši »nove morale« so

Žal tudi nekateri profesorji in učitelji. Posledice njihovega pouka se kažejo že v ljudski šoli; zlasti pa v višjih gimnazijskih razredih. Družina jim ni več sređišče vzgoje, na drugi strani pa more šola samo škodljivo nanje vplivati, zlasti tam, kjer vlada sistem koedukacije. Komunisti so se znali poslužiti vseh iznajdb liberalizma in so pritirali do zadnjih posledic uporabo nekaterih principov, ki jih niso oni iznašli.

Naraščajoča krivulja v statistiki mladostnega zločinstva nudi dokaz, kako je mladina v Vojvodini pokvarjena, morda bolj kakor drugje. In vendar bi morala Vojvodina ki je mnogo manj prizadeta od krize kakor druge pokrajine, nuditi najneugodnejše polje za komunistično propagando, če se oziramo na gospodarske razloge.

Vojvodina pa je tudi dežela, kjer ima komunistično navdahnjena literatura najugodnejša tla. Čudno je dejstvo, da so najbolj zagriženi pristaši komunizma ljudje, ki pripadajo imovitim slojem.

SRBIJA IN ČRNA GORA

Tu so najbolj ugodne razmere za komunizem. Vera tu nima tiste življenjske sile, ki se danes zahteva pri tako važni nalogi. Družina propada, vzgoja duhovščine je pomanjkljiva, narodnost sama, nekdanj največja opora srbske Cerkve, naleti le na slaboten odmev v izkoreninjeni in napol izobraženi masi. Komunizem sega s svojim vplivom v najvišje družabne kroge. Belgrajski list »Vreme«, ki je že večkrat pokazal na prodiranje komunizma med srednješolsko in akademsko mladino, poudarja dejstvo, da se med mladimi ljudmi, ki so bili ob priliki zadnjih komunističnih nemirov obsojeni v težko ječo, nahajajo v veliki večini sinovi uglednih meščanov, visokih uradnikov, poslancev in senatorjev. Komunizem je celo prodril v vojno šolo. Ceni se, da pripada na belgrajski univerzi 30% dijaštva komunističnim organizacijam. Največ jih je vpisanih na filozofski fakulteti.

Juristi so dolžni priti v univerzitetno mesto samo, kadar delajo izpit. Ves ostali čas v letu prežive v družini in se ne pečajo toliko s študijem kakor s komunistično propagando. Ta jim nese toliko, da krijejo stroške za študij. Na ta način je možno agitirati za komunizem tako v najmanjši hribovski vasi kakor v mestu. Medicinci nudijo ljudstvu »higienska pojasnila«. V tesnem stiku z njimi pa pošiljajo židovski trgovci cele vagonne tozadevnih predmetov.

Razen malenkostnih izjem je ves tisk pod marksističnim vplivom.

Kot primer naj navedemo »Letopis Matice Srpske«.

eno izmed najbolj razširjenih in skozi mnogo časa najboljših gibal za kulturni napredek Srbije. Novembrsko-decembrska številka ocenjuje skoraj izključno same marksistične knjige.

Umazana literatura dosega 35%—40% proizvodnje belgrajskih književnih založb. Dodatni moramo še poljudno znanstvene knjige, ki se jih komunisti poslužujejo, da pridobivajo za svoje ideje mladino in meščanske kroge.

Haeckel in Büchner dajeta rešitve na vsa življenjska vprašanja. Freudova psihoanaliza odkriva najbolj zakrite tajne osebnosti psihologije. Bog in vera izginjata v megli »sublimizacij«. To je hrana, ki se nudi znanja željnim mladim ljudem.

O umazani literaturi samo ena beseda. K spolzkim spisom se često mešajo filozofske teorije. Po tem se loči navadni umazani dobičkar od pisatelja, ki mu ni cilj denar, ampak idejna propaganda. Neke belgrajske založba je začela tiskati svoje knjige celo v latinici. Uspeh je bil velikanski: v kratkem času je ta marksistična literatura poplavila katoliške pokrajine.

Glede španske državljanske vojne se komunistom ni treba veliko truditi, da bi vplivali na veliki belgrajski dnevnik »Politiko«. Na drugi strani pa ima beseda »diktatura« pri ljudstvu še od prej neprijeten prizvok; zato ljudje lahko verjamejo onim, ki pravijo, da se bore za demokracijo proti diktaturi. »Politika« se zelo čita tudi po deželi; moremo si torej predstavljati vpliv njene zunanjepolitične rubrike.

DALMACIJA

Ob obali je komunistov mnogo, v notranjost dežele še niso prodrli. Narodnostno vprašanje igra tukaj isto vlogo kakor v Sloveniji, tako da je zelo težko potegniti ostro črto med nacionalistično in komunistično propagando. Komunisti se vrivajo povsod, tako v srbske in hrvatske organizacije kakor tudi v samo »Patriotično fronto«. Najbolj napadajo katoliško Cerkev. Očitajo ji, da uvaja v deželo razdor in da izdaja narodnost. V tej točki pravoslavni že dolgo prednjačijo pred komunisti. Na več krajih je že prišlo do obračuna med komunisti in katoliškimi organizacijami, tako v Splitu ob priliki komunistične organizacije pred škofijsko palačo.

Na otokih pospešuje komunistično propagando žalostni položaj prebivalstva, ki se preživlja z ribolovom. Dotok turistov poleti pa prinaša pravno propadanje in s tem jači komunistično propagando.

Se zadnja pripomba, ki pa ni tako nevažna; zlasti po španski vojni je Dalmacija izvrstno propagandno sređišče za Italijo, Albanijo in vso Severno Afriko.

Nemški dijak

NEMŠKI DIJAK

Skupen znak za vse diktatorske države je: popolna zaplenitev mladine po državi. Ta zaplenitev je v Nemčiji še hujska kot v drugih državah. V resnici daje tretji Reich važno mesto v svojem življenju mladini, ki je up in bodočnost nemške rase. Zanj vzdržuje stadione in plavalne basene, zanje prireja posebne »dneve«, na katerih zbira deset tisoč mladih Nemcev.

Vse kar se tiče mladine, je osredotočeno v rokah Baldurja von Schiracha, ki je sicer manj deklaratorski in manj frazast kot Goering, manj zvit in manj tajinstven kot Goebbels, a vseeno uživa popolno Führerjevo zaupanje.

CILJ: DOBRI VOJAKI, DOBRE GOSPODINJE

Cilj nemških vzgojiteljev je: vzgojiti iz dečkov dobre vojake, iz deklic dobre gospodinjice. Tretji Reich potrebuje vojakov, da bo nanje oprl svoje zahteve po kolonijah, da se bo branil pred rusko nevarnostjo, in končno, da bo mogel na diplomatsko tehniko položiti strašno utež dveh milijonov izvežbanih ljudi, ki jih bo mogoče v trenutku mobilizirati. Nemčija hoče postati to, kar je bila pred letom 1914: prva vojaška velisila sveta.

VZGOJA VOJAŠKIH VRLIN

Ljudje, ki jim je ta vzgoja poverjena, se torej trudijo za to, da se v dečkih razvijajo vojaške vrline;

telesne: izvežbanost, vztrajnost, moč, preprostost; duševne: goreče rodoljubno čustvo, ubogljivost, požrtvovalnost. Ta izbira vrlin je tipično vojaška in prav nič ne diši po tisti »samostojni osebnosti« nemških — pa tudi nekih drugih — deklaratorjev in sofistov, ki so s svojim govorenjem morali utihniti in se poraženi umakniti pruskemu militarizmu, potem ko so popolnoma dokazali svojo življenjsko nemoč in nesposobnost.

Skozi vso vzgojo nemške mladine lahko zasledujemo neprestano skrb: vzgojiti bolj vojaka kot pa človeka.

Ta vzgoja se začne že v »Hitlerjevih mladini« (Hitlerjugend). To je neke vrste narodni skavtizem, ki vzame mladini vse proste dneve in in jih posveča enostavnim in prirodnim telesnim vajam, predvsem

pohodom in plavanju. Zato je Nemec, ki ne zna plavati, prava redkost in zato vedno srečujete na nemških cestah čete čvrstih dečkov, bosih, brez suknjica in brez pokrivala, ki pojoč nosijo rdeč prapor s kljukastim križem, znak novega režima, ki naj Nemčiji vrne prejšnjo moč. Med počitnicami taborijo in se vadijo že nekoliko v »obrambnem sportu«, ki je na las podoben vojaškemu »terenskim vajam«. Obiski kamnolomov, rudnikov itd. jim pokažejo vire dohodkov njihove domovine. Življenje »Führerja«, njegovo delo, resnična skrb, katero posveča mladini, preproste vojaške zgodbiče, to je glavni predmet njihovih pogovorov.

VZGOJA DEKLET

Deklice uživajo podobno vzgojo, le »obrambni sport« je nadomeščen s stvarmi, ki so bolj primerne ženskam: s kuhanjem, šivanjem in slinim. Omeniti je treba, da tudi deklice uživajo zelo skrbno telesno vzgojo.

SREDNJA ŠOLA

Učna tvarina v nemških gimnazijah je podobna naši, le latinščine imajo manj in francoščina je precej omejena v prid ruščini in angleščini.

Dva učna predmeta sta predvsem sposobna, da izoblikujeta osebnost mladega človeka, zgodovina in filozofija sta takorekoč izpraznjena svoje vsebine. Zgodovina se omeji le na popul in natančen pregled dogodkov, filozofija le na pregled sistemov. Mlademu atletu se zdi vse to zastarelo; filozofski govori se mu zde nič ni nasproti uspehom na olimpijskih igrah na primer.

Sport kraljuje nad vsem. Urijo se v njem v gimnaziji in tudi pri vajah S. A. (Sturm Abteilungen) To je resnična armada, ki je do smrti vdana svojemu voditelju; njeno geslo: »kri in čast« pove vse.

NA UNIVERZI

Na univerzi nadaljuje Nemec svoje študije, da postane advokat, zdravnik ali kaj podobnega. Nadaljuje se militarizirano življenje, ki se daleč razlikuje od dijaškega življenja prejšnjih časov, ko so dijaki dolgo v noč popivali v slikovitih krahmah v Bonnu ali Heidelbergu. Ob-

ramba narodnega socializma in vojaška priprava, to sta dva tečaja, okrog katerih se suče dijaško življenje. Ena sama stvar je ostala iz romantično buržujske preteklosti: dvoboj. Ta nekoliko barbarska navada žali našo občutljivost. Gotovo je, da je treba precej poguma, da se človek bije pod takimi pogoji, a pogum je nemška lastnost.

V DELOVNEM TABORIŠČU

Praden gre mladi mož na univerzo, je prisiljen, da prebije dve leti v takozvanih delovnih taborih. To so organizacije, kjer so pomešani vsi stanovi in kjer delajo mladi ljudje za bedno plačo — 2 marki na dan — pri javnih delih: pri izsuševanju močvirja, na cestah itd. Vojaška disciplina vlada tudi tu: na delo hodijo v vrstah in z lopato na rami.

Ko univerzo dokončajo, jih čaka še dve leti vojaške službe, kot je pač v vseh državah.

Delovna služba je obvezna tudi za deklice in traja samo eno leto; one pa gredo k revnim družinam ali na kmetije in tam pomagajo gospodinji pri hišnem delu. Redovnice so sicer te delovne službe oproščene, vendar si nekatere izprosijo od svojih predstojnic dovoljenje, da se je tudi one udeležijo.

ZUNAJ MOČ — ZNOTRAJ PRAZNOTA

Kakšen zaključek naj si napravimo o tem čudnem vzgojnem sistemu z vojaško tendenco? — Ta vzgoja sicer ustvarja lepe atlete, ljudi z odličnim zdravjem, ki so vajeni na sport v skupnosti in ljubijo medsebojno pomoč. V tem si lahko vzamemo nemško mladino za vzgled.

Toda kakšno praznoto skrivajo ta atletska telesa z gibkimi udi! Stari profesorji se pritožujejo nad bednim nivojem svojih učencev, univerze se prazniyo. Kar je še hujše, je pa to, da se ne izenačuje samo socialno okolje delavstva in inteligence, ampak se izenačujejo — in sicer na slabo — tudi umske in duhovne zahteve. Posledice se že kažejo.

Nemška mladina je čudovit stroj, gibčen in ubogljiv, a iz njenih vrst pride malo voditeljev, ki bi jo bili zmogni voditi. To je tragedija današnje mlade Nemčije.

Iz naših gimnazij

S KLASIČNE GIMNAZIJE V MARIBORU

»Problemi filma« so bili pri nas navdušeno sprejeti. To dokazuje, da je bila knjižica res potrebna. Priplesla je potrebne jasnosti o tem tako aktualnem vprašanju. Zanimanje za njo je pa tudi jasen dokaz, da katoliški dijaki ne spimo, ampak živimo z duhom časa. Zavedamo se, da nam šola ne more nuditi tako vsestranske izobrazbe, kakor jo zahtevajo od katoliškega inteligenta današnji kritični časi. Ne zamenjamo šole — to dokazuje razmeroma dober uspeh konference — a študiramo tudi privatno vsa prečaka sodobna vprašanja. Prav zbirka »Naša pot« nam nudi dragocene smernice za naše katoliško življenje. Nekatere zvezke, ki so v narčrtu, že težko pričakujemo.

Živimo v dobi velikih odločitev, ko hočejo zle sile spraviti s poti Boga. Tudi pri nas se že kaže vpliv brezbožništva. Nekateri vsak dokaz o bivanju Boga ali posmrtnosti, naj bo še tako jasen, odklanjajo. S svojim kritičnim umom iščejo dokazov, da si vera in znanost nasprotujeta. A njih dokazi so taki, ki se jim vsak vsaj malo pameten človek smeje. Temu nasproti pa stoji trdno dejstvo, da je dobrih, zavednih katoliških dijakov veliko. In imamo resno voljo vsako tako prodiranje zavreti.

*

KANADA SE BRANI UMAZANEGA LEPOSLOVJA

Kanadsko carinsko ravnateljstvo ugotavlja v svojem službenem letnem poročilu, da je uvoz nemoralnih knjig in fotografij sedaj popolnoma preprečen. Carinski uradniki pošljejo sumljivo literaturo vladnemu cenzorju, kateri potem odloča o uvozu oziroma o zabranitvi. Zavržena literatura se požge.

Tem Kanadčanom očitvidno ne pride na um, da bi se debatirali o tem, če je taka umetnost nedotakljiva.

MEHIKANSKI V MOSKVI

Kakor poroča »Osservatore Romano«, je v Moskvo prišla delegacija mehiških brezbožnikov, da proučuje rusko brezbožniško gibanje na viru.

Delegacija, ki bo ostala v Rusiji par mesecev, je takoj sprejel glavni tajnik Zveze brezbožnikov Lukačevski in jo bogato obdaroval. Pri tej priliki je tajnik tudi obljubil, da bo v kratkem vrnila ruska delegacija Mehiki obisk.

Mislimo, da sta obe delegaciji druga druge vredni.

METODA KATOLIŠKE AKCIJE

Za različna okolja in v različnih okoljih je treba apostolov istih okolij. To metodo je treba uporabljati. Apostoli bodo laže prodrli v okolju, kjer vrše svoj apostolat, če sami pripadajo temu okolju. Tu je življenjsko vprašanje vse Katoliške akcije. (Papeževa izjava aprila 1934.)

ORGANIZACIJA NAM JE SREDSTVO, A NUJNO SREDSTVO

Ni gibanja, od najbolj duhovnih in najbolj znanstvenih pa do najbolj materialnih in najbolj mehaničnih, kjer ne bi bila potrebna organizacija. (Pij XI. v okrožnici »Non abbiamo bisogno« 29—6—31.)

Odg. urednik: Ciril Kovač (Ljubljana). Izdaja konzorcij (J. Prešeren, Ljubljana). Tiska Misijonska tiskarna, Groblje-Domžale (Jože Godina).